

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 marca 2020 r.

Pozycja 101

POSTANOWIENIE z dnia 29 stycznia 2020 r. Sygn. akt Ts 26/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Polska Sp. z o.o. z siedzibą w P. w sprawie zgodności:

- 1) art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257) w związku z § 7 ust. 1-4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 kwietnia 2004 r. w sprawie oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy (Dz. U. Nr 80, poz. 742), z:
  - a) art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, w jakim zastosowanie się przez przedsiębiorcę do procedury zdjęcia znaków akcyzy w sposób określony w kwestionowanych przepisach uniemożliwiło skarżącej uzyskanie zwrotu podatku akcyzowego,
  - b) art. 2, art. 84 i art. 217 Konstytucji „poprzez konstruowanie normy prawnej o nieprzewidywalnej wykładni, a w konsekwencji kreowanie regulacji podatkowej wyrażającej normę prawną w sposób niezrozumiały, a przez to niedający pewności prawa, sprzeczną z zasadą prawidłowej legislacji oraz zasadą ustawowej określoności regulacji podatkowych i zasadą władztwa daninowego państwa”,
  - c) art. 2, art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 3 Konstytucji „z uwagi na fakt, iż stosowanie przez organy Państwa kwestionowanych przepisów prowadzi do faktycznej konfiskaty (utruty) mienia w stosunku do osób, wobec których niejednoznaczny przepis znajduje zastosowanie”,
  - d) art. 22 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji „poprzez niezasadne ograniczenie wolności prowadzenia działalności gospodarczej z zastosowaniem środka nieproporcjonalnego do oczekiwanego przez ustawodawcę rezultatu, tj. zapewnienia prawidłowego obrotu towarami akcyzowymi”;
- 2) art. 90 ust. 1 w związku z art. 92 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 93 ust. 1 ustawy przywołanej w punkcie 1 niniejszego postanowienia, w związku z § 4 ust. 1 w związku z § 7 ust. 1-4 rozporządzenia przywołanego w punkcie 1 niniejszego postanowienia, z:
  - a) art. 2, art. 20 oraz art. 22 Konstytucji „z uwagi na fakt, iż państwo prawa nie może tworzyć przepisu, który bez uzasadnionej przyczyny naruszałby swobodę prowadzenia działalności gospodarczej oraz zasadę bezpieczeństwa prawnego, czym naruszono prawo skarżącego do prowadzenia działalności gospodarczej w sposób równy do innych podmiotów

- działających na rynku obrotu towarami akcyzowymi, a także naruszono zasadę wolności gospodarczej oraz zasadę bezpieczeństwa prawnego”,
- b) art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 64 Konstytucji „w zakresie, w jakim różnicuje sytuację prawną podmiotów dokonujących dostawy wewnątrz-wspólnotowej towarów akcyzowych w zależności od tego, czy dany podmiot jest producentem (wytwórcą) towaru akcyzowego, który po wyprodukowaniu towaru, jeśli zamierza dokonać jego dostawy wewnątrz-wspólnotowej, to nie musi na produkty nanosić znaków akcyzy, czy też podmiot ten jest nabywcą towarów akcyzowych od producenta czy hurtownika, gdzie towary nabyte, które mają być następnie przedmiotem dostawy wewnątrz-wspólnotowej są już opatrzone znakami akcyzy, a przed dokonaniem ich dostawy wewnątrz-wspólnotowej konieczne jest przeprowadzenie procedury zdjęcia znaków akcyzy”,
- c) art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 64 Konstytucji w zakresie, w jakim „dla skutecznego usunięcia znaków akcyzy przewiduje się jedynie procedurę ich fizycznego zdjęcia (zerwania) towaru akcyzowego, a nie wprowadza w tym zakresie innych równoznacznych czy równorzędnych rozwiązań jak np. urzędowe skasowanie, przekreślenie, przebicie itp.”;

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 13 lutego 2018 r. (data nadania) Polska Sp. z o.o. z siedzibą w P. (dalej: skarżąca), wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Decyzją z 13 grudnia 2013 r. Naczelnik Urzędu Celnego w P., po rozpatrzeniu wniosku w sprawie zwrotu akcyzy od wyrobów akcyzowych zharmonizowanych, odmówił A.C. i I.C., wspólnikom UDH spółki cywilnej z siedzibą w P., zwrotu zapłaconego podatku akcyzowego w kwocie 39 599 zł. W uzasadnieniu wskazano, że spółka zwróciła się 7 lipca 2008 r. o zwrot podatku z tytułu dostawy wewnątrz-wspólnotowej piwa i wódki dokonanej na podstawie faktury proforma z 3 lipca 2008 r., przedkładając jedynie dokumenty potwierdzające dopełnienie procedury zdjęcia znaków akcyzy z wyrobów spirytusowych oraz dokumenty potwierdzające zapłatę akcyzy na terytorium kraju. W toku postępowania nie przedłożono natomiast żadnego dokumentu potwierdzającego dokonanie dostawy wewnątrz-wspólnotowej towarów, co przesądziło o przyjęciu przez organ, że nie doszło do dostawy wewnątrz-wspólnotowej, uzasadniającej zwrot akcyzy podatnikowi, który zapłacił ją na terytorium kraju.

Dyrektor Izby Celnej w P. decyzją z 27 marca 2014 r. utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w P. wyrokiem z 5 lutego 2015 r., sygn. akt [...], oddalił skargę A.C. i I.C. na powyższą decyzję.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt [...], oddalił skargę kasacyjną od wymienionego wyroku.

Uchwałą wspólników z 24 lipca 2015 r. UDH spółka cywilna w P. została przekształcona w spółkę handlową pod firmą Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, występującą obecnie jako skarżąca.

Uzasadniając zarzuty niekonstytucyjności kwestionowanych przepisów, skarżąca wskazuje na fakt uszkodzenia zakupionych przez nią opakowań alkoholu w wyniku

zastosowania się do obowiązku prawnego dotyczącego procedury odjęcia znaków akcyzy przez ich fizyczne zerwanie. Skutkowało to odmową przyjęcia towaru przez potencjalnego nabywcę i uniemożliwiło skarżącej dokonanie dostawy wewnątrzspółnotowej oraz uzyskanie przez nią zwrotu akcyzy. Zdaniem skarżącej przysługujące jej pozorne prawo do przeprowadzenia dostawy wewnątrzspółnotowej i odzyskania akcyzy zapłaconej na terytorium kraju stwarza jedynie iluzję ochrony interesów jednostki, narusza zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Jest ponadto nieuzasadnionym ograniczeniem prowadzenia działalności gospodarczej, gdyż zamyka drogę do skutecznego konkurowania na rynku europejskim. Niemożność przewidzenia przez skarżącą konsekwencji zastosowania kwestionowanych przepisów przełożyła się na uszczuplenie jej majątku, bowiem uszkodzenie opakowań towarów akcyzowych uniemożliwiło ich zbycie i skutkowało koniecznością utylizacji. Skarżąca twierdzi, że zaskarżone przepisy różnicują sytuację prawną podmiotów dokonujących dostawy wewnątrzspółnotowej towarów akcyzowych w zależności od tego, czy dany podmiot jest producentem towaru akcyzowego (aby móc dokonać dostawy wewnątrzspółnotowej nie musi on przeprowadzać dodatkowych procedur, które wiążą się z ingerencją w stan fabrycznego opakowania towaru), czy też jego nabywcą.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna, bądź gdy nie usunięto w terminie braków formalnych skargi (art. 61 ust. 4 pkt 1-3 u.o.t.p. TK).

2. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznej oceny.

2.1. Skarga konstytucyjna została sporządzona w imieniu skarżącej przez radcę prawnego (art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK)

2.2. Skarżąca wyczerpała przysługującą jej drogę prawną (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK), ponieważ wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 sierpnia 2017 r. (sygn. akt [...]) jest prawomocny i nie przysługują od niego żadne zwykłe środki zaskarżenia.

2.3. Dochowany został trzymiesięczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK), ponieważ odpis wymienionego wyżej wyroku został doręczony skarżącej 13 listopada 2017 r., a skarga została wniesiona 13 lutego 2018 r.

2.4. Skarżąca zarzuciła, że kwestionowane przepisy cechuje niekonstytucyjne pominięcie prawodawcze w zakresie, w jakim dla skutecznego usunięcia znaków akcyzy przewidziano w nich jedynie procedurę ich fizycznego odjęcia od towaru akcyzowego, a nie wprowadzono innych rozwiązań, jak np. urzędowe skasowanie czy przekreślenie znaku.

Trybunał stwierdza, że skarżąca określiła przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK), wskazała, jakie przysługujące jej konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jej zdaniem – naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK), a także uzasadniła sformułowane

w skardze zarzuty (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK). W ocenie Trybunału zarzuty te nie są oczywiście bezzasadne.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK – postanowił o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu.